

Határtalanul

L. SIMON LÁSZLÓ | ÍRÓ, KULTÚRPOLITIKUS

A magyar kormány Határtalanul programjának a címe jutott eszembe azokat a felvételeket látva, amelyeket január 1-jén készítettek a magyar–román határállomásokon. Őszinte öröm látszott mindenkin: mindkét nemzet határárei és a schengeni övezeten belüli szabad átjárást ezen a határszakaszon is meg tapasztaló utasok nagy sikerként élték meg, hogy Románia (Bulgáriával együtt) végre igazi uniós tagállammá vált. Gyakorlatilag ezzel a lépéssel valósulhat meg maradéktalanul az áruk, a szolgáltatások, a tőke és a személyek szabad mozgásának alapszerződésben is rögzített elve. Tavaly közel 2 millió ember nem abban a schengeni országban dolgozott, ahol lakott, s naponta több mint 3,5 millió ember kelt át a schengeni országhatárokon. S legyünk őszinték magunkhoz, a magyarok ugyan nemigen nyitottak cukrászdát Bécsben, fél Burgenlandban és Ausztria számos síparadicsomában jelen vannak, nemcsak munkavállalóként, hanem kisebb és nagyobb vállalkozások vezetőiként, sőt tulajdonosaiként is. Mindez nem lenne lehetséges Schengen nélkül.

Az átlag uniós polgár számára három kézzelfogható, valódi egyszerűsödést hozott az EU: a közös pénz használatát, a mobilroamingdíjak eltörlését és a határellenőrzés nélküli utazást. Ezekből mi, magyarok a Vajdaság és Kárpátalja kivételével immár a legtöbb szállásterületünkön kettőt élvezhetünk, sőt felvidéki, horvátországi, szlovéniai testvéreink már mind a hármat.

Az erdélyi magyar befektetések dinamizálásában is óriási lehetőségeket tartogat Románia schengeni csatlakozása, ám nem véletlen, hogy nekem az a hazai kormányzati program jutott eszembe, amelynek célja a magyar–magyar kapcsolatok építése, s amelynek keretében az anyaországi iskolák tanulói osztálykiránduláson vehetnek részt a szomszédos államok magyarlakta területein. A valódi eredmény ugyanis a magyar és magyar közötti távolság szó szerinti és képletes csökkenése. Nem mellékes, hogy

a Székelyföldre utazók és az onnan Magyarországra érkezők mentesülnek az esetenként többórás várakozástól, ahogyan az sem, hogy meg fognak szűnni a napokig egy helyben rostokoló kamionokból álló sorok. De az igazi érték annak a megélése lesz, hogy úgy utazhatunk el az Esterházyak fraknói várától a gyimesbükki Rákóczi-várig, hogy a történelmi Magyarország egységét és szabadságát is átélhetjük. S mielőtt tiltakozna valamelyik román szerv: nem, nem vagyunk revizionisták, pusztán csak örülünk annak, aminek a dél-tiroliak vagy az elzásziak, az Európai Unió megteremtette a nemzetek határok feletti egységét. Ezeregyszáz

éves államiságunk, illetve nemzetünk közép-európai jelenléte pedig történelmi tény, miként az erdélyi és az anyaországi magyarság szellemi, kulturális és lelki összetartozása is, s ezeket az értékeket senki nem veheti el tőlünk.

Románia csatlakozása a schengeni övezetbe két nemzet számára hoz igazi változást: a románoknak és a magyaroknak. Nekünk megmutatja, hogy igenis létezik az a biztos, titkos otthon, amelyről Illyés Gyula írt a *Haza*,

a *magasban* című költeményében: „Dörmögi, testvér, egy sor Petőfit, / köréd varázskör teremtődik.” S ez a Kézdivásárhelytől Lendváiig meghúzható varázskör lassan teljessé válik, Szerbia uniós csatlakozása és az ukrainai háború lezárása után a kárpátaljai magyarok sorsának megnyugtató rendezése még szükséges hozzá.

Mi addig sem adjuk fel a békés nemzetegyesítést, az egységes magyar kultúra szolgálatát, s az sem zavar bennünket, ha közülünk sokan hitetlenek, eltévednek, vagy feladják a küzdelmet. Nekünk Illyés ad erőt: „Mert ha sehol is: otthon állok / mert az a való, mit én látok, / akkor is, ha mint délibábot / fordítva látom a világot. // Így maradok meg hírvivőnek / őrzeni kincses temetőket. / Homlokon lőhetnek, ha tetszik, / mi ott fészkel, égbemenekszik.”

**„Úgy utazhatunk el
az Esterházyak fraknói
várától a gyimesbükki
Rákóczi-várig,
hogy a történelmi
Magyarország egységét
és szabadságát is
átélhetjük”**